

na verejnej schôdzi, venovanej ochrane našej menšiny v cudzine, tvrdí o štáte, že národnostné menšiny aj on utlačuje, je toto upodrozrievanie spôsobilé snížiť obecne vážnosť republiky. Tieto objektívne znaky skutkovej náležitosti hanobenia sú tedy dané; nie je pri tom rozhodujúce, či prejav mohol rozoštváť práve tú spoločnosť, v ktorej bol prednesený, ako na to kladie dôraz zmätočná sťažnosť. Avšak niet pochybnosti o tom, že aj po subjektívnej stránke sú dané zákonom požadované náležitosti. Po stránke subjektívnej vyžaduje sa úmysel smerujúci k hanobeniu, pri čom si páchatel' musí byť vedomý, že hanobenie je spôsobilé, aby vyvolalo nevážnosť a neúctu k republike a ohrozilo obecný mier v republike alebo jej medzinárodné vzťahy. Že úmysel obžalovaného smeroval k hanobeniu a že bol spojený s vedomím, že hanobenie toto je spôsobilé vyvolať nebezpečie v zákone označené, to zrejme plynie z tých skutočností nižšími súdmi ustálených, že obžalovaný použil inkriminované výrazy na takej verejnej schôdzi, na ktorej sa rokovalo o utlačovaní Slovákov v Maďarsku, že vykrikol do shromaždenia ničím nedoloženú a nepodporovanú zpravu, že aj v našej republike sú národnostné menšiny utlačované, hoci z obsahu závadných výrokov, ktoré vo svojej všeobecnosti bez všetkého doloženia sú prehnané a nepravdivé a preto štvavé, ako človek školený bol si vedomý, že formou svojho prednesu, totiž výkrikom do shromaždenia a nepravdivým obsahom závadných výkrikov môže vzbudiť u poslucháčov nepriateľské smýšľanie a cítenie oproti republike a vyvolať tak ohrozenie v zákone uvedené. Ponevác sú tu náležitosti skutkovej podstaty tak po objektívnej ako aj po subjektívnej stránke prečinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným, bola zmätočná sťažnosť ako bezdôvodná podľa odst. 1 § 36 por. nov. zamietnutá.

Čís. 4481.

Výroky obžalovaného, smerujúce proti republike, vláde a štátnemu znaku a zakladujúce skutkovú podstatu prečinov podľa § 14 č. 5 zák. na ochr. rep., §§ 2, 8 č. 2 zák. čl. XLI:1914 a § 20, 40 zák. na ochr. rep., tvoria materiálny súbeh trestných činov (§ 96 tr. zák.).

(Rozh. zo 4. októbra 1932, Zm IV 427/32.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti Š. R., obžalovanému z prečinov rušenia obecného mieru podľa § 14 č. 5 zák. na ochr. rep., urážky na cti podľa §§ 2, 4 II. odst., 8 č. 2 zák. čl. XLI:1914 a prečinu hrubej neslušnosti podľa § 20 alin. 2 zák. na ochr. rep., na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti vrchného prokurátora vyniesol r o z s u d o k, ktorým vyhovel zmätočnej sťažnosti vrchného prokurátora, zrušil rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu zmätočnosti podľa § 385 č. 1 b) tr. por. vo výroku o kvalifikácii trestného činu len za prečin rušenia obecného mieru podľa § 14 č. 5 zák. na ochr. rep.; kvalifikáciu tohoto trestného činu ponechal len za výrok »s na republiku«; výrok »s na vládu« kvalifikoval ako prečin urážky na cti podľa §§ 2, 4 II. odst. a § 8 č. 2 zák. čl. XLI:1914; výrok »i na toto sa v«, pri ktorom obžalovaný ukázal na štátny znak, kvalifikoval

za prečin hrubej neslušnosti podľa §§ 20 al. 2 a 40 odst. 1 zák. na ochr. rep.; dôsledkom toho zrušil rozsudok odvolacieho súdu aj vo výroku o treste a tento obžalovanému znova vymeral.

Z d ô v o d o v :

Vrchný prokurátor právom brojí dôvodom zmätočnosti podľa § 385 č. 1 b) tr. por. proti tomu, že odvolací súd kvalifikoval všetky tri výroky obžalovaného, smerujúce proti republike, vláde a štátnemu znaku, len za prečin rušenia obecného mieru podľa § 14 č. 5 zák. na ochr. rep. Kvalifikácia súdu prvej stolice, ktorý výroky tie kvalifikoval odlišne podľa urazeného, hanobeného a potupeného predmetu, bola správna; prečin v smysle § 14 č. 5 zák. na ochr. rep. je z nich podľa trestnej sadzby len do 3 mesiacov väzenia najmiernejší a preto nemôže už z tohoto dôvodu zahrnovať v sebe v ideálnom súbehu (§ 95 tr. zák.) prečin urážky na cti vlády podľa §§ 2, 4 II. odst., 8 č. 2 zák. čl. XLI:1914, trestný väzením do 6 mesiacov a peňažitou pokutou a prečin hrubej neslušnosti podľa §§ 20, 40 zák. na ochr. rep., trestný väzením od 8 dní do 6 mesiacov. Ide o samostatné predmety právnej ochrany a keď urážlivé výroky jednotlivé proti nim smerovali, treba ich podľa zvláštnych zákoných ustanovení, tieto predmety samostatne chrániacich, samostatne kvalifikovať v smysle predpisov o súbehu reálnom (§ 96 tr. zák.). Podľa § 33 I. odst. nov. tr. por. bol tedy dotyčne kvalifikácie trestných činov vyneseny nový rozsudok, shodný s rozsudkom súdu prvej stolice.

Čís. 4482.

Souběh přečinu § 283 tr. zák. s přest. §§ 3, 19 shrom. zák., nevzdálil-li se kdo při rozptylování hlouček po výzvě, by místo opustil, nýbrž obcházel jednotlivé hloučky a vyzýval je, by šly na jiné místo, kde se pak konal nedovolený tábor lidu.

S hlediska přest. §§ 3, 19 shrom. zák. nezáleží na tom, že pořadatel (svolavatel) nebyl shromáždění osobně přítomen.

(Rozh. ze dne 5. října 1932, Zm I 573/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. ledna 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem shluknutí podle § 283 tr. zák. a přestupkem podle §§ 3, 19 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák. o právu shromažďovacím, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Stížnost nesprávně směsuje hmotněprávní zmatek § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. s pojmem spisového rozporu (§ 281 čís. 5 tr. ř.) námitkou, že není podkladu ve spisech pro to, by stěžovatel byl uznán vinným přečinem podle § 283 tr. zák. a přestupkem podle §§ 3 a 19 shrom. zák.